

Chuyện vui:

Tình Bạn

(Kỷ niệm một thời tuổi trẻ nghịch ngợm)

Nghiêm Hữu Hùng

Cổ nhân có câu: "Thà làm đầy tớ thằng khôn còn hơn làm chủ thằng ngu", thật chí lý!

Nhưng khi đề cập đến việc chọn bạn mà chơi, thì cổ nhân tỏ ra...lúng túng lắm! Không biết vì "cổ" nhân đã già quá mà ... quên không nhắc đến hay vì cũng đã có những kinh nghiệm đắng cay với những ông bạn "phá gia chi tử" trên

đường đời nên cổ nhân phải "lò" đi, chẳng dại mà đưa ra lời khuyên nào, nhớ sai thì mất hết ... uy tín!?

Đám hậu sinh như chúng mình đành phải quyết định lấy, và câu "giàu vì bạn..." thì cũng không nên tin lắm, chỉ là hên sui mà thôi.

Câu chuyện này chắc cũng nhiều người còn nhớ, vì tất cả các báo chí Saigon thời đó đều đăng trên trang nhất.

Ngày đó, lối suy nghĩ và hành xử của các thanh niên chúng tôi thật khác hẳn bây giờ: đời lính chẳng có mấy lúc được nghỉ ngơi, nhớ bạn bè nhưng lại chẳng mong nhận được tin, vì phần nhiều là loại tin "mới anh dũng hy sinh ..." nghe nản lắm!

Cho nên, mỗi khi được nghỉ phép, cái thú lớn nhất của tôi là phóng xe đi từng nhà mỗi thằng bạn để tìm, may gặp được thằng nào thì kéo nhau ra La Pagode ngồi đấu láo.

Lần được về phép chót của tôi là khoảng cuối năm 1974, đang cưỡi xe Honda tà tà thì bỗng một bàn tay từ phía sau vỗ mạnh vào vai, kèm theo một tiếng kêu thảng thốt:

- May quá, tao đang đi tìm mày!

Tôi giật mình quay lại thì thấy người mới vỗ vai mình là một ông sư, áo nâu sòng, râu tóc nhẵn nhụi, đang phóng xe Mobyette, trông quen mặt lắm nhưng trong một lúc bất chợt, tôi chưa thể nhận ra vì rõ ràng mình có quen vị sư nào đâu!

- Mày không nhận ra tao à, Lượng đây!

Đến lúc đó thì tôi không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là một thằng bạn thân, Lượng "tay chơi", nổi danh khắp các vũ trường Sài Gòn với 17 bước Tango, mà trong thời sinh viên đói rách, nhờ quen anh ta mà tôi cũng đã được đi nhậu "ké" nhiều lần!

- Ủa mà ông xuống tóc đi tu hồi nào vậy, cũng có chùa dám nhận ông à?

- Câu chuyện dài lắm, ghé quán cà phê nói chuyện, đúng là trời đã thương tao mới cho gặp mày ở đây. Nếu không, tao cũng phải xuống tận đơn vị tìm mày!

Trong suốt hai giờ đồng hồ, "sư ông" mới tâm sự với tôi là anh chẳng may "lỡ" làm cho một cô nữ sinh, con của một ông lớn, rất có "thế lực", có bầu! bị dọa giết, nên đành xuống tóc, ẩn thân nơi cửa từ bi!

- Thế mà ông còn sống được đến bây giờ à?

- Mẹ kiếp, Saigon này nhỏ như cái lỗ mũi, bố cô ấy lại làm lớn, kiếm đâu chẳng ra! May cho tao là cô ấy rất thương tao, và bà mẹ lại không muốn có đứa cháu ngoại mà không có tên cha trong khai sanh nên tìm đến bắt tao "tự thú... trước bình minh!"

Nghe anh ta kể, tôi mới biết "Truyện tình Lan và Điệp" là có thật! Chỉ khác một chút là mỗi ngày cô Lan và bà mẹ cứ đến trước cổng chùa giết chuông bắt chú tiểu Điệp... về lấy vợ! để giữ "thanh danh" cho nhà gái!

- Thế sao ông không lấy cô ấy đi cho rồi?

- Mày muốn con vợ tao nó xé xác tao ra à?!

Lúc đó tôi mới nhớ ra là 6 tháng trước tôi vừa đi ăn cưới "cha nội" này!

Mấy anh chàng có số "đào hoa" kể ra cũng đến khổ! Mới 30 tuổi mà đã có đến hai đời vợ. Khi bà vợ cả mất trong một tai nạn, chính anh đã đến xin tôi viết một câu đối bằng tiếng Việt để trên bàn thờ. Tôi cặm cụi đến 2 tiếng đồng hồ "nặn" ra câu đối:

THƯƠNG NGƯỜI MỆNH BẠC - MỘT NĂM TRO XƯƠNG

Ngày ngày hai buổi, anh thấp nhang thủ thi trước bàn thờ vợ rất thành khẩn trong suốt 6 tháng trời! Ai thấy cũng thương cảm!, bà mẹ vợ rồi rít khen thằng con rể "chung thủy"!

Nhưng đến tháng thứ bảy thì anh ... lấy vợ mới, là một cô "ca-ve" nổi tiếng dữ như chẳng!

Ai phiên trách thì anh chỉ lảng lạng chỉ cái bàn thờ vợ mà câu đối đã được sửa đi vài dấu:

THƯƠNG NGƯỜI MỆNH BẠC ... MỘT NĂM TRỞ XUỐNG!

Bảy tháng thì chắc chắn ít hơn một năm ... còn trách cứ gì nữa!

Ông bạn này tính rất lạ! là con một trong một gia đình giàu có, được bố mẹ rất chiều chuộng, nên anh ta thường tuyên bố "ở đời này chẳng có gì đáng sợ cả!". Nhưng đối với bà vợ hai dữ như chẳng thì anh ta sợ thật, bây giờ lại thêm "double trouble", bị một "ông lớn" đầy quyền uy dọa giết, đành phải tìm tôi nhờ đóng vai "Lê Lai cứu chúa"!

-Tao "lạ" mày, hãy cứu tao thoát cả 2 lần đạn!

Bản tính tôi vốn hiền lành, và hay cả nể, nhưng đứng trước nguy cơ này đành phải tìm có thoái thác:

- Sao ông không kiếm những thằng bạn "chí cốt" của ông như thằng Khoa "điểm" mà lại nhờ tôi?

- Mẹ kiếp, thế thì nói làm gì, nó cũng đã có vợ rồi, lại thêm chữ "điểm" kèm theo tên nó thì đời nào nhà bên ấy họ đồng ý, nếu mày mà không giúp tao thì cứ xem như hôm nay là ... ngày giỗ của tao!

- Nhưng tôi "khờ" lắm, chẳng hiểu họ có chịu không?

Anh ta bật cười:

- Nghe mày nói, tao mới biết mày khờ thật, vì không biết lợi dụng "ưu điểm" của mình! Nhưng thôi, để tao dạy cho một bài học cơ bản về hôn nhân: những thằng trông khờ khờ như mày, con gái nó không thích, nhưng mẹ nó lại thích! tấn công em không xong thì đến năn nỉ "bà già" nó lại chắc ăn hơn!

"Tay chơi" thật chẳng hổ danh khi nghe nó nói, "đến kiến trong lỗ cũng phải bò ra!"

Đến nước này thì tôi còn từ chối thế nào được nữa? Té ra tôi cũng có "ưu điểm"! chỉ một "chiêu" sơ đẳng này cũng đủ sức kiếm vợ, nếu từ chối nữa thì còn gì là ... tình bạn?!

Thế là trong suốt hai tuần lễ thay vì nghỉ phép, tôi lại phải đi đặt in Thiệp Cưới mà "chú rể" là ... tôi, còn "cô dâu" thì tôi mới chỉ biết tên chứ chưa hề thấy mặt!

Kể ra cũng có cái thú, cứ như được sống vào thế kỷ trước, phải đến đêm động phòng mới được thấy mặt ...vợ mình!

Khó khăn nhất là mời bên họ hàng "nhà trai"! vì ông bạn tôi yêu cầu chỉ được mời những thanh niên to, khỏe, không quen biết ai bên đảng gái! và nhất là phải đi một mình, không được mang vợ theo!

Nhưng khó khăn này cũng được giải quyết dễ dàng vì tôi đã mang 30 Thiệp Cưới "phát chẩn" cho các bạn đồng môn ở võ đường Tae-Kwon-Do, điều kiện tối thiểu là từ đai nâu trở lên!

Lần đầu tôi thấy mặt "Tân Nhân", là lúc cùng "cô dâu" đứng trước cửa nhà hàng Arc-en-ciel để chào đón quan khách!

Tôi thật sự choáng váng trước vẻ đẹp của "vợ" tôi! dù đôi mắt em buồn vời vợi nhìn "Tân Lang" không mấy thiện cảm, nhưng trong bộ áo cưới "tinh khiết"! dù bụng có ...hơi to một chút, nàng vẫn toát ra vẻ đẹp bí hiểm của một người đàn bà có bầu mà chưa bị ... "thai" hành!

Nhưng đặc biệt là ông bố vợ rất "ngầu" của tôi lại nhìn tôi với cặp mắt rất vui vẻ, "chan chứa tình người"!

Ánh mắt của cô "vợ" tôi chỉ thoáng vui lên khi nhìn thấy phái đoàn của "sư ông" được vây quanh bởi 30 võ sinh trong bộ đồng phục trắng toát của võ đường Tae-Kwon-Do, trông chẳng khác gì cảnh trong phim "Đại phá Thiếu Lâm Tự" mới chiếu mấy tháng trước!

Sư ông (?) còn dừng lại trước mặt cô dâu, chú rể chúc mừng :

- "Thầy" xin chúc hai ... con "Trăm Năm Hạnh Phúc"!

Và phớt lờ ánh mắt rục rủa của bố cô dâu, đang mắc hỡm vì bị trúng kế "Kim Thiên Thoát Xác" của ông bạn tôi.

Chỉ có cô dâu là bật khóc khi nghe lời chúc mừng!

Nhưng đặc tính của tuổi trẻ là rất mau quên, nên chỉ một lúc sau là "cô dâu" đã nhìn tôi bằng cặp mắt đầy thương yêu, nhất là sau 2 lần tôi phải đưa nàng vào phòng trang điểm, tay xoa lưng, tay vuốt bụng để giúp cô giảm cơn ...nôn ọe! Có lẽ do quá xúc động trước tình yêu vừa chợt đến bất ngờ?

Đám cưới con gái ông lớn có khác, nhiều bà bình luận là lớn chẳng thua gì ...đám cưới con gái Tổng Thống Thiệu mới tổ chức trước đó! Chỉ có điều hơi khác thường là sự bố trí ở một góc khuất của nhà hàng: có tới 6 bàn mà khách mời đều là những thanh niên độc thân, 3 bàn bên nhà trai gồm toàn những võ sư thượng đẳng ngồi vây quanh để "bảo vệ" một nhà sư! và 3 bàn bên nhà gái trông

cũng hung tợn không kém, cả 60 ông này đều làm lý uống rượu như uống nước.

Người đau khổ nhất trong đám cưới là ... tôi!, người đóng vai chú rể khi phải tháp tùng cô dâu đi "chào bàn", nhất là khi qua những bàn của các quan khách trẻ tuổi, cứ gõ bát đũa, yêu cầu "chú rể phải hôn cô dâu"!

Tôi lúng túng cũng phải vì mục này không có trong "kịch bản" và nhất là tới lúc này tôi mới "chợt" nhớ ra là mình chưa... hôn ai bao giờ nên cũng không biết phải "hôn" vào ... chỗ nào của cô dâu? Chỉ riêng bà mẹ cô dâu thì có vẻ hạnh phúc lắm vì có một ông con rể mới trông rất "ngây thơ"!

Đám cưới kết thúc khá tốt đẹp, nghe nói chỉ có một trục trặc "nhỏ" là đám 60 chực thanh niên, có lẽ vì "nốc" quá nhiều rượu, đã đánh lộn, phá tan nhà hàng sau khi "sư ông" đã lanh chân tẩu thoát.

Riêng tôi không hề biết có vụ đánh lộn này vì phải đóng hết vai trò chú rể, đưa cô dâu lên xe hoa trục chỉ hướng Đà Lạt để ... dưỡng thai!

Lời nói cuối cùng tôi nghe được là tiếng hét "**ngưng lại, đánh lộn người rồi!**" trước khi bất tỉnh vì bị ai đó đập một chai bia vào đầu!

Sáng hôm sau tỉnh lại trong Bệnh Viện Saigon, thì tôi cảm động lắm vì có đến hai người đàn bà rơm rớm nước mắt đứng ở ngay đầu giường bệnh là bà

mẹ vợ và cô dâu mới cưới ... tối hôm qua của tôi!

Bà mẹ vợ tôi nói với tôi bằng giọng triu mến;

- Mẹ cảm ơn con nhiều lắm! "Một ngày cũng là nghĩa". Mẹ chỉ mong con đã giúp em thì ... giúp cho trót!

Tình thế bắt buộc tôi phải nhận lời, nhưng "giúp cho trót" như thế nào thì là chuyện riêng tư, không thể kể ra đây được.

Riêng cô dâu mới của tôi thì ghé sát tai tôi "thỏ thẻ"

- Cưng của em may lắm!

Tôi ngạc nhiên vô cùng, chỉ vì "tình bạn" mà người "ngay" mắc nạn! bị đánh đến bất tỉnh thì may mắn nỗi gì?

Nhưng sang hôm sau thì mới biết là mình... may thật! khi nghe "cô dâu mới" tiết lộ:

- Bố em đã ra lệnh, ngay sau đám cưới phải "thiến" ...thằng đó để trừng trị cái tội làm hư đời con gái nhà người ta!

Nhưng lệnh lạc lại không ... rõ ràng! hoặc do máy ông đệ tử say quá nên đã trừng trị lầm đối tượng là ... tôi.

Nếu không có tiếng hét "**ngưng lại, đánh lộn người rồi!**" của cô dâu mới thì chắc tôi đã trở thành:

"Viên Thái Giám Cuối Cùng Của Triều Nguyễn"

Nghiêm Hữu Hùng